

Întâlnirea

Danab

Îmi iau vioara.. și plec pe-al meu drum
Pustia lumii îmi râde în față..
O spune-mi inimă.. o spune-mi cum
Să dau viorii, aripi... să-i dau viață?

Ea a tăcut.. când inima-ngheța
La focul spinilor trosnind pe pragul firii
Iubirea parcă nu mai înflorește
Cum înfloreau odată, trandafirii

Când inima e rece, dar flămândă,
Tânjind după iubiri ce nu se-ntorc,
Când viața ta și-n ultima-i secundă
Își cere-aprinsul dragostei, cu foc?

Ce timp? Ce inimi? Ce secunde moarte
Și ce să cânti vioară, draga mea...?
Când inima e-nchisă... ca și-o carte
Ce a pecetluit totul în ea..

Îmi iau vioara.. și plec iar la drum.
Un drum necunoscut până azi, mie...
Și-mi las povara inimii acum
La Cel ce m-a iubit de-o veșnicie!

Un răsărit mi se deschide-n față,
Strălucitor ca soarele de mai!
E doar o nouă, dulce dimineață,
Ce sufletul o simte.E din rai...

Și crucea.. a-nflorit mereu în timpul
Atâtor așteptări din infinit
Pe cruce... e Isus! Și îi văd chipul!
Ce mult a plâns.. și ce mult m-a iubit!

Îmi iau vioara.. ochii-mi lăcrimează!
Iar inima.. îmi bate ne-ncetat...
Că m-a găsit Isus.. într-o amiază,
Cu lacrimi mii pe-obrazul Lui curat!

Și cânt... Arcușul parcă nu-mi ajunge
Așa cum inima să cante-ar vrea,
Dar ea.. de bucurie de-atunci, plânge

Că a-nflorit în cânt, vioara mea...

Că a-nflorit în inimă și Harul
Și Dragostea cea Sfântă din Isus...
Când L-am primit pe El.. mi-a luat amarul,
Povara.. primind Pacea Lui de Sus!

01.02.2016